

(Лисана и Ежко недоволни излизатъ. Зайката бърже изважда отъ долапа кашата и житената пита и сѣда първа на софрата).

Зайката:

Най-после се пръждоса хитрушата Лисана!

Зайо:

Ахъ, колко се ядоса, на сухичко остана!

Зайката (приканва ги):

Хапнете си, дечица, отъ кашичката сладка. Топнете си чубрица, хрупнете си салатка!...

(Яденето имъ се прекъсва отъ пискливия и престоленъ гласъ на Лисана).

Лиса:

Хей, Зайчета сънливи-и!... Запалилъ се комина, ще изгорите живи!

Зайо (скача):

Ще изгоримъ... О! Боже!

Зайката:

Да бѣга кой какъ може!

(Грабва децата. Навънъ се чува пискъ и тропане по покрива).

Лисана (ухилена се промъква, прибира краешниците въ престилката си, грабва маслото отъ долапа, задига отъ софрата гърнето съ граховата каша и си тананика):

Сладко ще нагостя моитѣ дечица:
съ масълце на хлѣбець,
съ грахова чорбика!

(Бърже излиза).

Баба Меца (носи дветѣ изплашени Зайчета. Следъ нея, премалѣли отъ уплаха, едва пристѣпятъ Зайо и Зайката. Баба Меца слага зайчетата на одѣра и имъ бае):

Нѣма нищо страшно,
Зайченца скокливи!
Страхътъ ще прогоня
по горитѣ диви!

(Дава имъ бучка захаръ и въ шепата си водица).

Зайо (плюе въ пазвата си):

Тѣй много се уплашихъ,
краката ми изстиватъ!

Зайката (заеква отъ страхъ):

Сърдцето ми ще пукне!
Съ пожаръ шега не бива!

Зайо (като забелязва отворения долапъ и праздната софра, ядосано):

Охо! Сега разбирамъ...
Това е Лиса наша —
задигнала гърнето
съсъ граховата каша!...

Баба Меца (като трѣгва):

Отивамъ си, дечица,
съсъ здраве останете,
па дойдатъ ли ви гости —
по-щедрички бждете!

Завеса.

Весѣ Паспалеева